

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΑΙΟΜΕΝΟΝ

Ν. ΔΙΚΟΥ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :
Ὁδὸς Πιπτητίων, ἀριθμὸς 3, πρὸς τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Βασίλισσα Μαρτῶ, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία Α. Δουμά. (Συνέχεια). — Ὑπόθεσις Κωμοψίδας, διήγημα Α. Karr, μετὰφρ. Ἀγγέλου Βλάχου. (Συνέγ.) — Ἡ Ὁμογάλακτος ἀδελφή, διήγημα *François Coppée*, μετὰφρ. Α. Π. Κουρτίδου. — Ἡ Λουομένη Χανομισσα, μυθιστορία Λεϊλά; Χανοῦμ. (Συνέχεια). — Ἀνταπόδοσις.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ :
Ἐν Ἀθήναις: δρ. 5, ταῖς ἑβδομαδαῖς 6, τῷ ἑξωτερικῷ 10
ΦΥΛΛΑ προηγουμένα λεπτά 20.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοστέμου καὶ χαρτονομισμάτων
παντός ἔθνους.

Κάρολος ὁ Θ'... ἔδ. δὲν ἰσομεγέθη τεμάχια πλακοῦντος εἰς τοὺς κύνάς του. [Κεφάλαιον 5']

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΤΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον].

Ἦτο ἀνὴρ τεσσαρακοντούτης περιπυ, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων φαιούς, τὸ βλέμμα πονηρόν, τὴν βίνα κυρτὴν ὡς βράχος βύου καὶ τὰ μῆλα τῶν πρεσβίων ἐξέχοντα. Εἰσελθὼν προσεπάθησε νὰ δώσῃ εἰς τὸ πρόσωπόν του ἔκφρασιν σεβασμοῦ, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσεν ἢ νὰ διαστείλῃ ἐν μειδιάματι ὑποκριτικῷ τὰ ἐκ τοῦ φόβου πελαιδνὰ χεῖλῃ του. Ὁ Κάρολος, τείνας ἡσύχως ὀπισθεν αὐτοῦ τὴν χεῖρα, ἔλαβε πιστόλιον νέας ἐφευρέσεως, ὅπερ ἐξεπυροκρότει διὰ λίθου, ἐρχομένης εἰς ἐπικρῆν πρὸς χαλύβδι-

νον τροχόν, καὶ οὐχὶ διὰ θρυαλλίδος, καὶ ἤτεινε διὰ τοῦ σκοτεινοῦ ὄμματός του τὸ νέον πρόσωπον ὅπερ εἰσάγομεν ἤδη εἰς τὴν σκηνήν. Ἐνῶ δὲ παρετήρει προσεκτικῶς αὐτόν, ἐσύριζε μετ' ἀξιοθαυμάστου ἀκριβείας, καὶ δὴ καὶ ἐμμελῶς, ἐν τῶν ἀρεσκόντων αὐτῷ θρησκευτικῶν ἄσμάτων. Μετὰ τινα δευτερόλεπτα, καθ' ἃ τὸ πρόσωπον τοῦ ξένου ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἠλλοιοῦτο : — Καὶ λοιπόν, εἶθε σεις, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ὁ καλούμενος Φραγκίσκος Δελοῦβριέ — Μωρεβέλ; — Ναί, βασιλεῦ. — Ἀρχηγὸς τῶν πυροβολητῶν. — Ναί, βασιλεῦ.

— Ἡθέλησα νὰ σὰς ἰδῶ. Ὁ Μωρεβέλ προσέκλινε. — Δὲν ἀγνοεῖτε, ἐξηκολούθησεν ὁ Κάρολος, τονίζων ἰδιαιτέρως ἐκάστην λέξιν, ὅτι ἀγαπῶ ἐπίσης πάντας τοὺς ὑπηκόους μου. — Τὸ γνωρίζω. ἐψέλλισεν ὁ Μωρεβέλ, ὅτι ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης εἶναι ὁ πατήρ τοῦ λαοῦ του. — Καὶ ὅτι Οὐγονόττοι καὶ Καθολικοὶ εἶναι ἐπίσης τέκνα μου. Ὁ Μωρεβέλ ἔμεινεν ἀναυδος, ἀλλὰ ἔτρεμε σύσσωμος, ὅπερ δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν τοῦ βασιλέως, καίτοι ὁ ἐρωτώμενος ἔμενε σχεδὸν ἐν τῇ σιῇ. — Τοῦτο σὲ δυσχερεστεῖ, ἐξηκολούθησε

λέγων ὁ βασιλεύς, σὲ τὸν τόσῳ δραστη-
ρίως καταπολεμήσαντα τοὺς Οὐγονόττους;
Ὁ Μωρεβέλ ἐγονυπέτησε.

— Βασιλεῦ, ἐψιθύρισε, πιστεύσατε . . .

— Πιστεύω, εἶπεν ὁ Κάρολος, προση-
λῶν ἐπὶ τοῦ Μωρεβέλ ἐπὶ μᾶλλον καὶ
μᾶλλον βλέμμα, ὅπερ ἀπὸ κρυσταλλώ-
δους, ὡς ἦτο κατ' ἀρχάς, εἶχε καταστῆ
σχεδὸν φλογερόν. Πιστεύω ὅτι ἐπεθύμη-
σες μεγάλως νὰ φονεύσῃς ἐν Moncontour
τὸν ἄρτι ἐξεληθόντα ἐντεῦθεν ναύαρχον.
Πιστεύω ὅτι τότε δὲν ἐπέτυχες, καὶ ὡς
ἐκ τούτου προσῆλθες εἰς τὸν στρατὸν τοῦ
ἡμετέρου ἀδελφοῦ δουκὸς τοῦ Ἀνζιού.
Ἐπὶ τέλους πιστεύω ὅτι τότε προσῆλθες
δευτέραν φοράν παρὰ τοῖς πρίγκηψιν, εἴτα
κατετάχθης ἐν τῷ σώματι τοῦ κ. Δε-
μούου Δεσαμιφάλ . . .

— ὦ! Μεγαλειότατε! . . .

— Ἀρίστου Πικαρδου εὐπατριδου, δὲν
ἔχει οὕτω;

— Βασιλεῦ! βασιλεῦ! ἀνέκραζεν ὁ
Μωρεβέλ, μὴ με ἐξουδενίζετε! . . .

— Ἦτο λαμπρὸς ἀξιωματικός, ἐξη-
κολούθησε λέγων Κάρολος ὁ Θ', οὐτινος
καθ' ὅσον ἐλάλει τὸ πρόσωπον ἐλάμβανεν
ἔκφρασιν ἀγρίας σχεδὸν σκληρότητος,
ὥστε σὲ ἐδέχθη ὡς υἱόν, σοὶ παρέσχεν οἴ-
κημα, φορέματα, τροφήν . . .

Ὁ Μωρεβέλ ἐξέπεμφε στεναγμὸν ἀπελ-
πισίας.

— Σὺ πιστεύω τὸν ἐκάλεῖς πατέρα σου,
ἐξηκολούθησεν ἀμειλίχτως ὁ βασιλεύς, καὶ
διὰ τρυφερᾶς φιλίας συνεδέεσο μετὰ τοῦ
νέου Δεμούου, τοῦ υἱοῦ του;

Ὁ Μωρεβέλ γονυπετῆς ἔκυπτεν ἐπὶ
μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐξουδενιζόμενος ὑπὸ
τοὺς λόγους τοῦ Καρόλου τοῦ Θ', ὅστις
ἔμεινεν ὄρθιος, ἀπαθής, ὅμοιος πρὸς ἀ-
γαλμα, οὐ τὰ χεῖλη μόνον εἶχον ζώην.

— Ἄλλ' ἐλησμόνησα, ἐξηκολούθησεν ὁ
Βασιλεύς· δεκακισχίλια σκούδα δὲν θὰ
σοὶ ἔδιδεν ὁ δουξ τῆς Γκιζης, ἂν ἐφόνευες
τὸν ναύαρχον;

Ὁ δολοφόνος ἔντρομος ἔπληττε τὸ ἔ-
δραφον διὰ τοῦ μετώπου.

— Καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὸν Δεμούου, τὸν
ἀγαθὸν σου πατέρα, ἡμέραν τινα συνώδευ-
σες αὐτὸν ἐν τινι κατοπτεύσει, ἦν ἔκαμνε
πρὸς τὴν Chevreux, ὅτε πεσοῦσας τῆς μά-
στιγός του, ἀφίππευσεν ὅπως τὴν λάβῃ.
Ἦσο μόνος μετ' αὐτοῦ. Τότε λαθὼν πι-
στόλιον ἐκ τοῦ ἐριππίου, ἐνῶ ἐκεῖνος ἔκυ-
πτεν, ἔθραυσας αὐτοῦ τοὺς νεφρούς. Ἴδὼν
δ' αὐτὸν νεκρὸν, ἔφυγες ἐπὶ τοῦ ἵππου, ὃν
ἐκεῖνος εἶχε σοὶ δωρήσει. Δὲν συνέβη πι-
στεύω οὕτω;

Ἐπειδὴ δὲ καὶ ὁ Μωρεβέλ ἔμεινεν ἀ-
ναυδος ὑπὸ τὴν κατηγορίαν ταύτην,
ἧς πάσαι αἱ λεπτομερεῖαι ἦσαν ἀληθεῖς,
Κάρολος ὁ Θ' ἤρξατο αὐτῆς συρίζων μετὰ
τῆς αὐτῆς ἀκριβείας καὶ μελωδίας τὸ αὐτὸ
ὡς καὶ πρὶν θηρευτικὸν ἄσμα.

— Λοιπὸν, δολοφόνε μου, εἶπεν αὐτῷ
μετὰ τινος στιγμᾶς, ζεύρεις ὅτι ἔχω με-
γίστην ἐπιθυμίαν νὰ σὲ κρεμάσω;

— ὦ! Μεγαλειότατε! ἀνέκραζεν ὁ
Μωρεβέλ.

— Ὁ νέος Δεμούου καὶ χθὲς ἔτι με ἰκέ-

τευε, καὶ τῇ ἀληθείᾳ δὲν ἤξευρον τί νὰ
τῷ ἀπαντήσω, διότι ἡ αἰτήσις αὐτοῦ ἦτο
δικαιοσύνη.

Ὁ Μωρεβέλ συνῆψεν ἰκετευτικῶς τὰς
χεῖρας.

— Καὶ τόσῳ μᾶλλον δικαιοτέρα, ὅσῳ
ὡς εἶπες εἶμαι ὁ πατήρ τοῦ λαοῦ μου,
καὶ ἐγὼ σοὶ ἀπήνησα τῶρα ὅτι συνεφι-
λιώθην μετὰ τῶν Οὐγονόττων, οἵτινες
εἶναι καὶ αὐτοὶ ἐπίσης τέκνα μου καθὼς
καὶ οἱ Καθολικοί.

— Βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Μωρεβέλ, ἐν πλήρη
ἀπελπισίᾳ, ἡ ζωὴ μου εἶναι εἰς τὰς χεῖ-
ρας τῆς Ἰμετέρας Μεγαλειότητος, πρᾶ-
ξατε κατὰ βούλησιν.

— Ἐχεις δίκαιον· καὶ δὲν θὰ ἔδιδον
δι' αὐτὴν οὐδὲ ὀβολόν.

— Ἄλλὰ, Μεγαλειότατε, ἠρώτησεν ὁ
δολοφόνος, δὲν ὑπάρχει μέσον νὰ ἐξαγχο-
ράσω τὸ ἔγκλημά μου;

— Οὐδὲν γνωρίζω. Καὶ ὅμως ἂν ἤμην
εἰς τὴν θέσιν σου, ὅπερ χάρις τῷ Θεῷ δὲν
συμβαίνει . . .

— Καὶ λοιπὸν, Μεγαλειότατε, ἂν ἦσθε
εἰς τὴν θέσιν μου; . . . — ἐψιθύρισε ὁ Μω-
ρεβέλ προσηλώσας τὸ βλέμμα εἰς τὰ χεῖλη
τοῦ Καρόλου.

— Πιστεύω ὅτι θὰ ἐσωζόμεν, ἐξηκο-
λούθησεν ὁ βασιλεύς.

Ὁ Μωρεβέλ ἠγέρθη ἐπὶ τοῦ ἐνὸς τῶν
γονάτων καὶ ἐπὶ τῆς μιᾶς τῶν χειρῶν
στηριζόμενος παρετήρησεν ἀσκαρδαμυκτῆ
τὸν Κάρολον, ὅπως βεβαιωθῆ ὅτι δὲν τὸν
ἐνέπαιζε.

— Ἀγαπῶ ἀναμφιβόλως λίαν τὸν νέον
Δεμούου, ἐξηκολούθησεν ὁ βασιλεύς, ἀλλ' ἀ-
γαπῶ ἐπίσης καὶ τὸν ἐξ' ἀδελφόν μου Γκι-
ζην. Καὶ ἂν οὗτος μοὶ ἐζήτει τὴν ζώην
ἀνθρώπου, οὐ ὁ ἄλλος μοὶ ἐζήτει τὸν θά-
νακτον, ὁμολογῶ ὅτι θὰ εὐρισκόμην λίαν
περιπεπλεγμένος. Καὶ ὅμως, πολιτικῶς
καὶ θρησκευτικῶς σκεπτόμενος, ὄφειλον
νὰ πράξω ὅ,τι θὰ μοὶ ἐζήτει ὁ ἐξ' ἀδελ-
φός μου Γκιζης, διότι ὁ Δεμούου, καίτοι
ἀνδρεῖος ἀξιωματικός, εἶναι μικρὸς σύντρο-
φος συγκρινόμενος πρὸς ἕνα πρίγκηπα τῆς
Λορραίνης.

Καθ' ὅσον ὁ βασιλεύς ὠμίλει, ὁ Μωρε-
βέλ ἀνεγείρετο βραδέως, ὡς ἄνθρωπος
ἐπανερχόμενος εἰς τὴν ζώην.

— Ὡστε τὸ σπουδαῖον διὰ σέ, ἐν τῇ
κρίσει μὴ θέσει εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεσαι,
εἶναι νὰ κερδίσῃς τὴν εὐνοίαν τοῦ ἐξ' ἀδελ-
φου μου Γκιζην. Καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου
τώρα ἐνθυμοῦμαι κατὶ τι, τὸ ὅποιον μοὶ
διηγεῖτο χθὲς.

Ὁ Μωρεβέλ ἐπλησίασεν ἐν βῆμα.

— Φαντάσθητε, βασιλεῦ, μοὶ ἔλεγεν,
ὅτι καθ' ἑκάστην πρωΐαν, ἀκριβῶς τὴν δε-
κάτην ὥραν, διέρχεται τὴν ὁδὸν τοῦ *Saint-
Germain-l' Auxerrois*, ἐπανερχόμενος
ἐκ τοῦ Λούβρου ὁ ἀσπονδὸς μου ἐχθρός.
Βλέπω δὲ αὐτὸν διερχόμενον ἐκ τινος κιγ-
κλιδωτοῦ παραθύρου τοῦ ἰσογείου, ὅπερ
εἶναι ἡ κατοικία τοῦ ἀρχαίου διδα-
σκάλου μου, τοῦ παπα-Πέτρου Πίλου.
Βλέπω λοιπὸν καθ' ἑκάστην τὸν ἐχθρόν
μου, καὶ καθ' ἑκάστην παρακαλῶ τὸν διά-
βολον νὰ τὸν βυθίσῃ εἰς τὰ σπλάγγχνα

τῆς γῆς. «Εἰπέ μου λοιπὸν, μαστρο-Μω-
ρεβέλ, ἂν σὺ ἦσο ὁ διάβολος, ἢ ἂν ἐλάμ-
βανες τοῦλάχιστον πρὸς στιγμὴν τὴν θέ-
σιν του, δὲν θὰ εὐχαρίστει τοῦτο τὸν ἐξ' ἀ-
δελφόν μου Γκιζην;

Ὁ Μωρεβέλ ἐπανεῦρε τὸ σατανικὸν τοῦ
μειδιάμα, ἐκ δὲ τῶν ὠχρῶν ἔτι ἐκ τοῦ
τρόμου χειλέων του ἐξῆλθον αἱ ἐπόμενοι
λόγοι:

— Ἄλλὰ, Μεγαλειότατε, ἐγὼ δὲν ἔχω
τὴν δύναμιν ν' ἀνοίγω τὴν γῆν.

— Καὶ ὅμως, ἂν ἐνθυμοῦμαι καλῶς,
τὴν ἠνοιξες διὰ τὸν ἀνδρεῖον Δεμούου.
Ἄλλὰ θὰ μοὶ εἶπῃς, ὅτι τότε τὸ κατῶρ-
θωσες δι' ἐνὸς πιστολίου... ἔ! καὶ τῶρα
δὲν ἔχεις πλέον τὸ πιστόλιον ἐκεῖνο;

— Συγχωρήσατέ με, Μεγαλειότατε,
ἐπανελάβην ὁ ληστής ἐνθαυρόνόμενος ἐπὶ
μᾶλλον καὶ μᾶλλον, σκοπεύω κάλλιον διὰ
τοῦ τουφεκίου, ἢ διὰ τοῦ πιστολίου.

— ὦ! εἶπεν ὁ Κάρολος· πιστόλιον ἢ
τουφεκίον ὀλίγον ἐνδιαφέρει. Ὁ δὲ ἐξ' ἀ-
δελφός μου Γκιζης δὲν θὰ συζητήσει περὶ
τῆς ἐκλογῆς τοῦ μέσου!

— Ἄλλὰ, εἶπεν ὁ Μωρεβέλ, ἔχω ἀνάγκη
ὄπλου, ἐπὶ τῆς ἀκριβείας τοῦ ὁποίου
νὰ δύναμιν νὰ βασισθῶ, διότι πιθανόν ν'
ἀναγκασθῶ νὰ σκοπεύσω μακρόθεν.

— Ἐχω δέκα τουφεκία ἐν τῇ αἰθούσῃ
ταύτῃ, ἀπήνησεν Κάρολος ὁ Θ', διὰ τῶν
ὁποίων ἐπιτυχᾶν χρυσοῦν σκοῦδον εἰς
ἐκατὸν πενήτηκοντα βημάτων ἀπόστασιν.
Θέλεις νὰ δοκιμάσῃς κανὲν ἐξ αὐτῶν;

— ὦ, βασιλεῦ! μετὰ μεγίστης χαρᾶς,
ἀνέκραζεν ὁ Μωρεβέλ προχωρῶν πρὸς ἐ-
κεῖνο ὅπερ εἶχον φέρε τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην
εἰς τὸν Κάρολον καὶ τὸ ὅποιον ἦτο ἐν τιμῇ
γωνία.

— Ὅχι αὐτό, εἶπεν ὁ βασιλεύς, ὄχι
αὐτό. Τὸ φυλάσσω δι' ἐμέ. Θὰ ἔχω αὐτὰς
τὰς ἡμέρας μέγα κυνήγιον, καὶ ἐλπίζω
ὅτι θὰ μοὶ χρειασθῇ. Ἐκ τῶν ἄλλων λάβε
ὁποιοιδήποτε θέλεις;

Ὁ Μωρεβέλ ἔλαβεν ἐν ἐκ τῆς ὀπλοθήκης.

— Καὶ τῶρα ὁ ἐχθρὸς οὗτος ποῖος εἶναι,
Μεγαλειότατε; ἠρώτησεν ὁ δολοφόνος.

— Μήπως γνωρίζω ἐγὼ; ἀπήνησεν
Κάρολος ὁ Θ' κατακεραυνωσολῶν τὸν ἀθλιὸν
διὰ περιφρονητικὸν βλέμματος.

— Θὰ ἐρωτήσω λοιπὸν τὸν κ. Γκιζην,
ἐψιθύρισε ὁ Μωρεβέλ.

Ὁ βασιλεύς ἀνύψωσε τοὺς ὤμους.

— Μὴ τὸν ἐρωτήσῃς, εἶπεν. Ὁ Γκιζης
δὲν θὰ σοὶ ἀπαντήσῃ. Καὶ λέγονται αὐτὰ;
Οἱ μὴ θέλοντες νὰ κρεμασθῶσι πρέπει νὰ
μαντεύωσι.

— Ἄλλ' ἐπὶ τέλους πῶς θὰ τὸν γνωρίσω;

— Σοὶ εἶπον ὅτι καθ' ἑκάστην πρωΐαν
τὴν δεκάτην ὥραν διέρχεται πρὸ τῶν πα-
ραθύρων τοῦ παπα.

— Ἄλλὰ διέρχονται πολλοὶ πρὸ τῶν
παραθύρων ἐκεῖνων. Ἄν ἡ Ἰμετέρα Με-
γαλειότης εὐηρεσθεῖτο μόνον νὰ μοὶ ὑπο-
δείξῃ σημεῖόν τι.

— ὦ! τοῦτο εἶναι εὐκολώτατον. Αὐ-
ριον, παραδείγματος χάριν, θὰ ἔχῃ ὑπὸ
μάλης χαρτοφυλάκιον ἐξ ἐρυθροῦ μαροκινίου.

— Ἀρκεῖ, Μεγαλειότατε.

— Ἐχεις ἀκόμη τὸν ἵππον ἐκεῖνον, τὸν

ὁποῖον σοῦ ἐχάρισεν ὁ Δεμουῦ, καὶ ὅστις τρέχει τόσῳ καλῶς ;

— Ἐγὼ ἓνα τῆς Βαρβαρίας καὶ ἐκ τῶν ταχυτέρων.

— ὦ! δὲν φοβοῦμαι διὰ σέ. Εἶναι ὅμως καλὸν νὰ γνωρίζης ὅτι τὸ μοναστήριον ἔχει καὶ μίαν θύραν εἰς τὸ ὅπισθεν μέρος.

— Εὐχαριστῶ. Μεγαλειότητα. Τώρα παρακαλεῖτε τὸν Θεὸν ὑπὲρ ἐμοῦ.

— Ἀξιόλογα ! Παρακάλει καλλίτερα τὸν διάβολον, διότι μόνον διὰ τῆς προστασίας του θὰ δυνηθῆς ν' ἀποφύγῃς τὴν ἀγγέλῃν.

— Χαίρετε, Μεγαλειότητα.

— Χαίρε. Ἄλλ' ἐλησμόνουν, κύριε Μωρεβέλ. Μάθετε ὅτι ἂν ὅπως δήποτε δώσητε ἀφορμὴν νὰ γείνη λόγος περὶ σοῦ αὐριον πρὸ τῆς δεκάτης, ἢ ἂν μετ' αὐτὴν δὲν ἀκούσω νὰ γίνεταί λόγος περὶ σοῦ, ὑπάρχει ἐν τῷ Λούθρου σκοτεινὴ καὶ ὑπόγειος εἰρκτῆ. ἐξ ἐκείνων, αἰτινες δὲν ἀφίνουσι νὰ ἐξέλθῃ ὁ ἄπαξ ἐν αὐταῖς εἰσελθῶν.

Καὶ Κάρλος ὁ Θ' ἐπανάηχισε νὰ συρίζῃ ἡσύχως καὶ ἀκριθέστερον ἢ πρὶν τὸ προσφιλές αὐτῷ ἄσμα.

Η ΕΣΠΕΡΑ ΤΗΣ 24 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1572

Οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν δὲν ἐλησμόνησαν ὅτι ἐν τῷ προηγουμένῳ κεφαλαίῳ ἐγένετο λόγος περὶ τινος εὐπατρίδου κελουμένου Δελαμούλ, ὃν μετ' ἀνησυχίας περιέμενεν ὁ Ἐρρέκος τῆς Ναβάρρας. Ὁ νέος οὗτος εὐπατρίδης, ὡς εἶχεν εἶπει ὁ ναύαρχος, εἰσῆλθεν εἰς Παρίσιους, διὰ τῆς θύρας τοῦ ἀγίου Μαρκελλοῦ, πρὸς τὸ ἐσπέρας τῆς 24 Αὐγούστου 1572, ῥίψας δὲ περιφρονητικώτατον βλέμμα εἰς τὰ πολυάριθμα ξενοδοχεῖα, ἄτινα ἔβλεπεν δεξιόθεν αὐτοῦ καὶ ἀριστερόθεν. ἐπιδεικνύοντα τὰ ζωγραφικώτατα σύμβολά των, ἄφρατον τὸν ἵππον του νὰ εἰσδύσῃ καθιδρῶς εἰς τὴν καρδίαν αὐτὴν τῆς πόλεως, ὅπου ἀφ' οὗ διῆλθε τὴν «Πλατεῖαν Μωβέρ», τὴν «Μικρὰν Γέφυραν», τὴν «Γέφυραν τῆς Παναγίας», καὶ παρέκαμψε τὰς κρηπίδας ἔστη εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ «Βρεσέκ», ἣτις εἶτα μετωνομάσθη «Ὀδὸς τοῦ Ἐηροῦ Δένδρου» καὶ τὴν ὁποίαν πρὸς μείζονα τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν εὐκολίαν θὰ ἐξακολουθοῦμεν καλοῦντες διὰ τοῦ νέου αὐτῆς ὀνόματος.

Τὸ ὄνομα ἤρσεν αὐτῷ ἀναμφιβόλως, διότι εἰσῆλθεν εἰς αὐτὴν, καὶ ἐπειδὴ πρὸς τὰ ἀριστερὰ κομψοτάτη πλάξ ἐκ φύλλου σιδήρου τρίψουσα ἐπὶ τῆς βασταζούσης αὐτὴν ῥάβδου, τῶν ἀπ' αὐτῆς ἀνηρημένων κωδωνίσκων διὰ τοῦ ἤχου των τὸν τρισμὸν αὐτῆς συνοδούντων, εἴλκυσε τὴν προσοχὴν του, ἐστάθη τὸ δεύτερον ὅπως ἀναγνώσῃ τὰς ἐπομένας λέξεις : *Εἰς τὸν Ὀραιῖον Ἀστέρα*, γεγραμμένας ὑπὸ εἰκόνα ταριστῶσαν ὅ,τι κολακευτικώτερον διὰ τῶν ἑνῶντα ὀδοιπόρον ἦτοι πτηνὸν ψηφόνον ἐν μέσῳ οὐρανοῦ μέλανος, ἐνῶ ἀνὴρ εἰς φέρων ἐρυθρὸν μανδύαν ἔτεινε τὰς χεῖρας, τὸ βαλάντιον καὶ τὰς ἐσχάς του πρὸς τὸν νέου εἶδους αὐτὸν ἄστέρα.

— Ἰδοῦ, εἶπεν ὁ εὐπατρίδης, ξενοδοχεῖον κελῶς ἀναγγελλόμενον. Εἰς τὴν πί-

στιν μου, ὁ ἔχων αὐτὸ ξενοδόχος πρέπει νὰ ἦναι λίαν εὐφυῆς σύντροφος. Ἦκουσα πάντοτε νὰ λέγωσιν ὅτι ἡ «Ὀδὸς τοῦ Ἐηροῦ Δένδρου» εἶναι ἐν τῇ συνοικίᾳ τοῦ Λούθρου. Ἄν δὲ τὸ κατάστημα συμφωνεῖ μικρὸν πρὸς τὸ σύμβολόν του, θὰ εἶμαι ἀξιόλογα ἐδῶ.

Ἐνῶ ὁ νέηλος ἐμονολόγει οὕτω, ἕτερος ἵππεὺς εἰσελθὼν ἐκ τοῦ ἐτέρου ἄκρου τῆς ὁδοῦ, ἦτοι τοῦ πρὸς τὴν ὁδὸν «Ἀγίου Ὁωρίου», ἔστη μείνας ἐπίσης ἐν ἐκστάσει πρὸ τοῦ ἐμβλήματος τοῦ Ὀραιῖου Ἀστέρος.

Ὁ γνωστὸς ἡμῖν τοῦλάχιστον κατ' ὄνομα, ἵππευε λευκὸν ἰσπανικὸν ἵππον, καὶ ἐφόρει μέλανα ὑπενδύτην κεκοσμημένον διὰ γαγατῶν. Ὁ ἐπενδύτης του ἦτο ἐκ βελούδου χρώματος ἰώδους βαθέος. Εἶχεν ὑποδήματα ἐκ μέλανος δέρματος, σπάθην ἔχουσαν πὴν λαβὴν ἐκ σκαλιστοῦ σιδήρου καὶ ἐγχειρίδιον ὅμοιον. Ἦδη ἂν ἀπὸ τοῦ ἱματισμοῦ μεταβῶμεν εἰς τὸ πρόσωπον, θὰ εἴπωμεν ὅτι ἦτο ἀνὴρ, εἰκοσιτετραέτης ἢ εἰκοσιπενταέτης, μελαγχροινός, τὰ ὄμματα ἔχων κυανᾶ, τὸν μύστακα λεπτότατον, τοὺς ὀδόντας λευκοτάτους, ὥστε ἐφαίνοντο φωτίζοντες τὸ πρόσωπόν του, ὅταν τὸ στόμα αὐτοῦ, —στόμα σχήματος ἐντελεστάτου καὶ διακεκριμένης κομψότητος— ἠνοιγετο ὅπως μειδίαση μειδίαμα γλυκὺ καὶ μελαγχολικώτατον.

Ὁ ἕτερος τῶν ἱππέων ἦτο εἰς ἐντελῆ πρὸς τὸν πρῶτον ἀντίθεσιν. Ἐφερε πῖλον ἔχοντα τὰ ἄκρα ἀνασσευρμένα, καὶ ὑπ' αὐτὸν ἐφαίνετο δασεῖα καὶ οὐλὴ κόμη, μᾶλλον πυρρόχρους ἢ ξανθὴ. Οἱ φαίχρους ὀφθαλμοὶ του ἐξηκόντιζον εἰς τὴν ἐλαχίστην ἀντίρρῃσιν λάμπῃν τοιαύτην, ὥστε θὰ τοὺς ἐξελάμβανέ τις ὡς μέλανας.

Τὸ λοιπὸν τοῦ προσώπου του ἀπετελεῖτο ἐκ χρώματος ἀποκλινοῦτος πρὸς τὸ ῥόδινον, ἐκ χειλέων λεπτοτάτων, μύστακος χρώματος ὑπερύθρου, καὶ ὀδόντων ἀξιοθαυμάστων. Τὸ λευκὸν δῆγμα του, τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημά του καὶ οἱ εὐρεῖς ὠμοὶ του, ἐδείκνυον αὐτὸν ὠραιότατον ἱππότην, ἐν τῇ συνήθῃ σημασίᾳ τῆς λέξεως, ὅστις ἀπὸ μιᾶς ἡδῆ ὥρας ἔβλεπε πρὸς πάντα τὰ παράθυρα, προφασίζόμενος ὅτι ἐζήτηε ἐμβλήματα. Αἱ γυναῖκες εἶχον τὸν προκατηρήσει καλῶς, οἱ δὲ ἄνδρες, οἵτινες κατ' ἀρχὰς ἔβλεπον γελῶντες τὸν στενότατον αὐτοῦ μανδύαν, τὰς ἐπὶ τοῦ σώματος κεκολλημένας ἀναξυρίδας του καὶ τὰ ἀρχαιοειδῆ ὑποδήματά του, κατέληξαν λέγοντες ἐπιχαρίτως : ὁ Θεὸς γὰρ μᾶς φιλάτην, ἐπὶ τῇ ἀκριβεστέρᾳ παρατηρήσει τῆς φυσιογνωμίας ἐκείνης, ἣτις ἐλάμβανε δέκα διαφόρους ἐκφράσεις ἐντὸς λεπτοῦ, πλὴν τῆς ἀγαθῆς ἐκείνης ἐκφράσεως, ἣτις χαρακτηρίζει πάντοτε τὸν συγκεκριμένον ἐπαρχιώτην.

Πρῶτος οὗτος ἀπέτεινε τὸν λόγον εἰς τὸν ἕτερον εὐπατρίδην, ὅστις ὡς εἶπομεν παρετήρει ἐπίσης τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Ὀραιῖου Ἀστέρος.

— Αἴ! κύριε, εἶπε διὰ τῆς φρικώδους ἐκείνης τῶν ὄρειων προφορᾶς, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Πεδεμόντιος ἀναγνωρίζεται ἀμέσως ἐν μέσῳ ἐκατῶν ξένων, δὲν εἴμεθα ἐδῶ πλησίον εἰς τὸ Λούθρον ; Ὅπως δὴ ποτε

πιστεύω ὅτι, ἔχετε τὴν αὐτὴν ὡς καὶ ἐγὼ καλαισθησίαν. Τοῦτο κολακεύει τὴν αὐθεντείαν μου.

— Κύριε, ἀπήντησεν ὁ ἕτερος, διὰ προφορᾶς προβιγγιανῆς, κατ' οὐδὲν ἐλαττωμένης τῆς τῶν Πεδεμοντιῶν, πιστεύω πράγματι ὅτι τὸ ξενοδοχεῖον τοῦτο εἶναι πλησίον τοῦ Λούθρου. Καὶ ὅμως ἀγνοῶ ἀκόμη ἂν θὰ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ἤμαι τῆς γνώμης σας. Σκέπτομαι.

— Δὲν ἀπεφκασίσατε ἀκόμη, κύριε ; Καὶ ὅμως ἡ οἰκία εἶναι ἀρκετὰ ἐλκυστικὴ. Ἄλλως τε, πιθανὸν καὶ ἐγὼ νὰ παρεσῶρθην ἐκ τῆς παρουσίας σας. Ὁμολογήσατε τοῦλάχιστον ὅτι ἡ εἰκὼν εἶναι θελκτικωτάτη!

— ὦ! βεβαίως. Ἄλλ' ἀκριβῶς τοῦτο μὲ κάμνει νὰ δυσπιστῶ περὶ τῆς πραγματικότητος. Οἱ Παρίσιοι, ὡς μοὶ εἶπον, εἶναι πλήρεις ἀπαιτήσεων. Ἀπατάται δὲ τις δι' ἐνὸς ἐμβλήματος ἐπίσης καλῶς, καὶ διὰ παντὸς ἄλλου τρόπου.

— Εἰς τὴν πίστιν μου, κύριε, ἐπανάλαβεν ὁ Πεδεμόντιος, ὀλίγον φροντίζω περὶ τῶν ἀπατεῶνων. Καὶ ἂν ὁ ξενοδόχος μᾶς δώσῃ πτηνὸν ὄχι τόσῳ καλῶς ἐψημένον, ὡς τὸ τῆς εἰκόνας, βάλλω αὐτὸν τὸν ἴδιον εἰς τὴν σούβλαν, καὶ δὲν τὸν ἀφίνω πρὶν ἢ ψηθῆ καλῶς. Ἄς εἰσελθῶμεν, κύριε.

— Κατωρθώσατε νὰ μὲ πείσητε, εἶπεν ὁ Προβιγγιανὸς γελῶν. Δειξάτέ μοι λοιπὸν τὸν δρόμον, σὰς παρακαλῶ.

— Αἴ, κύριε! εἰς τὴν ψυχὴν μου δὲν θὰ τὸ πράξω, διότι δὲν εἶμαι ἢ ὁ ταπεινότητος τῶν δούλων σας, ὁ κόμης Ἀννίβας Δὲ-Κοκονάς.

— Καὶ ἐγὼ, κύριε, δὲν εἶμαι ἢ ὁ κόμης Ἰωσήφ-Υάκινθος - Βονιφάτιος-Δελεράκ-Δελαμούλ, εἰς τὰς διαταγὰς σας πάντοτε.

— Τότε, κύριε, ἄς λάβωμεν ἀλλήλων τοὺς βραχίονας καὶ ἄς εἰσελθῶμεν ὁμοῦ.

Μετὰ τὴν συμβιβαστικὴν ταύτην πρότασιν, οἱ δύο νέοι ἀφιππεύσαντες παρεδῶκαν τοὺς ἵππους των εἰς τινὰ ἱπποκόμον, ἔλαθον τοὺς βραχίονας ἀλλήλων καὶ διευθετήσαντες τὰ ξίφη των κτευθύνθησαν πρὸς τὴν θύραν τοῦ ξενοδοχεῖου, ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς ὁποίας ἵστατο ὀρθίος ὁ ξενοδόχος, ὅστις ἐναντίον τῆς συνηθείας τῶν τοιοῦτων δὲν ἐφάνη προσέξας πολὺ εἰς αὐτούς, ἡσχολημένος ὢν εἰς σπουδαίαν συνομιλίαν μετὰ τινος μεγαλοσώμου παλισηκαρᾶ, ἰσχυροῦ καὶ σιτόχρου, τετυλιγμένου ἐντὸς μανδύου χρώματος ὑποκιτρίνου, ὡς βύας ἐν ταῖς πτίλοις αὐτοῦ.

Οἱ δύο εὐπατρίδιαι εἶχον φθάσει πλησίον εἰς τὸν ξενοδόχον καὶ τὸν ἄνθρωπον τοῦ ὑποκιτρίνου μανδύου, μεθ' οὗ ἐκεῖνος συνδιελέγετο, ὥστε ὁ Κοκονὰς ἀνησυχῶν διὰ τὴν μικρὰν σημασίαν, ἣτις ἀπεδίετο εἰς αὐτὸν καὶ τὸν σύντροφόν του, ἔσυρε τὸν ξενοδόχον ἀπὸ τῆς χειρὶδος τοῦ ἱματίου του. Οὗτος, ὡσκαεὶ τότε ἀφυπνίσθη, ἀπέλυσε τὸν μετ' αὐτοῦ συνδιαλεγόμενον, εἰπὼν αὐτῷ : «Καλὴν ἐντάμωσιν. Μὴν ἀρ-

γήσης νὰ ἔλθῃς καὶ πρὸ πάντων κάμε μου γνωστὴν τὴν ὥραν.

— "Ε!, κύριε κατεργάρη, εἶπεν ὁ Κοκονάς, δὲν βλέπεις ὅτι σὲ ζητοῦν;

— "Α!, συγχωρήσατέ με, κύριοι! δὲν σὰς εἶδον.

— "Ε, διάβουλε!, ἔπρεπε νὰ μὰς ἰδῇς. Ἀλλὰ τώρα ὅτε μὰς εἶδες, ἀντὶ νὰ λέγῃς μόνον «κύριε», λέγε ἂν εὐαρεστήσῃς «κύριε κόμη».

Ὁ Δελαμόλ ἔμεινεν ὀπισθεν, ἀφίπων τὸν Κοκονάς νὰ ὀμιλῇ. Ἰδὼν ὅτι ἀνέλαθεν αὐτὸς τὴν ὑπόθεσιν.

Καὶ ὅμως αἱ συνεσπασμένοι ὄφρυς του ἐδείκνυν ὅτι ἦτο ἔτοιμος νὰ δράμῃ εἰς βοήθειάν του, ὅταν ἡ στιγμή τῆς ἐνεργείας ἦθελεν ἐπιστῆ.

— Καὶ λοιπόν, τί ἐπιθυμεῖτε, κύριε κόμη; ἠρώτησεν ὁ ξενοδόχος μετὰ τοῦ μεγαλειτέρου φλέγματος.

— "Ε!, τοῦτο εἶναι κάπως καλλίτερον! δὲν ἔχει οὕτω; εἶπεν ὁ Κοκονάς, στραφεὶς πρὸς τὸν Δελαμόλ, ὅστις ἐποίησε διὰ τῆς κεφαλῆς σημεῖον καταφατικόν. Ἐπιθυμοῦμεν, ὁ κύριος κόμη καὶ ἐγὼ, ἐλκυσθέντες ἐκ τοῦ ἐμβλήματός σου, νὰ εὐρωμεν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ σου τροφήν καὶ κλίνην.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ ξενοδόχος, μὲ φέρετε εἰς ἀπελπισίαν. Δὲν ἔχω ἢ ἓνα μόνον κοιτῶνα, καὶ τοῦτο πιστεύω ὅτι δὲν σὰς κάμνει.

— Τόσφ τοῦ καλλίτερον, εἰς τὴν πίστιν μου, εἶπεν ὁ Δελαμόλ. Πηγαίνομεν ἀλλοῦ νὰ εὐρωμεν δωμάτια.

— "Α! ὄχι, ὄχι! εἶπεν ὁ Κοκονάς. Ἐγὼ μὲν, διότι ὁ ἵππος μου εἶναι καταβεβλημένος. Λοιπόν, ἀφοῦ δὲν θέλετε σεῖς, λαμβάνω ἐγὼ τὸν κοιτῶνα.

— "Α! τότε διαφέρει. Ἄν εἴσθε μόνον εἰς, τότε δὲν δύναμαι νὰ σὰς δεχθῶ, εἶπεν ὁ ξενοδόχος διὰ τοῦ αὐτοῦ αὐθάδους φλέγματος.

— Διάβουλε!, ἀνέκραξεν ὁ Κοκονάς. Ἰδοῦ, εἰς τὴν πίστιν μου, δικσκεδαστικώτατον κτήνος. Πρὸ μικροῦ δύο εἴμεθα πολλοί. Τώρα ἓνας δὲν εἶναι ἀρετός. Λοιπόν, κατεργάρη, δὲν θὰ μὰς δώσῃς δωμάτιον;

— Λοιπόν, κύριοι, ἐπειδὴ καὶ τὸ πέρνετε ἔτσι, θὰ σὰς ἀπαντήσω εὐλικρινῶς.

— Τότε λέγε: ἀλλὰ γρήγορα.

— Λοιπόν, ἐπιθυμῶ νὰ μὴ λάβω τὴν τιμὴν νὰ σὰς δεχθῶ εἰς τὸ ξενοδοχείόν μου.

— Διατί; . . . ἠρώτησεν ὁ Κοκονάς, πελιδνὸς ἐκ τοῦ θυμοῦ.

— Διότι δὲν ἔχετε θεράποντας, ὥστε δι' ἕκαστον κοιτῶνα κυρίου ἐνοικιασμένον θὰ ἔχω δύο κοιτῶνας θεραπόντων κενούς. Ἄν δὲ δώσω εἰς σὰς τὸν κοιτῶνα τοῦ κυρίου, κινδυνεύω νὰ μὴ ἐνοικιάσω τοὺς τῶν θεραπόντων.

— Κύριε Δελαμόλ, εἶπεν ὁ Κοκονάς στραφεὶς, δὲν συμφωνεῖτε μετ' ἐμοῦ, ὅτι δὲν θὰ ἐκάμνομεν κακὰ νὰ *μαρῖσωμεν* τὸν παλληκαρῆν τοῦτον;

— Τοῦτο εἶναι εὐκόλον, εἶπεν ὁ Δελαμόλ, ἐτοιμασθεῖς, ὡς καὶ ὁ σύντροφός του, νὰ διορθώσωσι τὸν ξενοδόχον διὰ τῆς μάστιγος.

Καὶ ὅμως, μεθ' ὅλην τὴν διπλὴν ταύτην ἐπίδειξιν, ἥτις οὐδὲν εἶχε τὸ ἔνθαροντικὸν ἐκ μέρους τῶν δύο εὐπατριδῶν, αἵτινες ἐφάνιντο ἀποφασισμένοι νὰ ἐκτελέσωσι τὴν ἀπειλήν των, ὁ ξενοδόχος ἔμεινεν ἀτάραχος, ἀρκεσθεὶς μόνον νὰ ἐπιστοχωρήσῃ ἐν βῆμα, ὅπως ἦναι ἐν τῇ οἰκίᾳ του.

— Φαίνεται, εἶπε, σαρκαστικῶς, ὅτι οἱ κύριοι οὗτοι ἔρχονται ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν. Ἐδῶ εἰς Παρισίους ἐπέρασε πλέον ὁ σурμός νὰ φονεύωσι τοὺς ξενοδόχους, οἱ ὅποιοι δὲν θέλουν νὰ ἐνοικιάσωσι τὰ δωμάτια των. Ἐδῶ σκοτώνουν τοὺς μεγάλους κυρίους, καὶ οὐχὶ τοὺς πολίτας. Ἄν δὲ κάμετε θόρυβον, προσκαλῶ τοὺς γείτονάς μου, καὶ τότε θὰ καταρῖσθητε σεῖς, καὶ ὄχι ἐγὼ, τὸ ὅποιον εἶναι ἀνάξιον δι' εὐπατριδῆς.

— Ἄλλ' αὐτὸς μὰς περιπαίζει, διάβουλε!, ἀνέκραξεν ὁ Κοκονάς παράφρων ἐκ τῆς ὀργῆς.

— Γρηγόριε! τὸ τουφέκιόν μου, εἶπεν ὁ ξενοδόχος στραφεὶς πρὸς τὸν ὑπηρετήν του μετὰ τοῦ τόνου, μεθ' οὗ θὰ ἔλεγε: «Καθίσματα εἰς τοὺς κυρίους.»

— Ἄθλιε!, ὠλόλυξεν ὁ Κοκονάς, ξιφουλκήσας. Ἀλλὰ, θεμαίνθητε καὶ σεῖς, κύριε Δελαμόλ.

— Ὅχι, ἂν εὐαρεστήσῃς, ὄχι! διότι ἐνθ' ἡμεῖς ἐδῶ θὰ θερμαινόμεθα, τὸ φαγητὸν θὰ παγώσῃ.

— Πῶς! νομίζετε; ἀνέκραξεν ὁ Κοκονάς.

— Νομίζω ὅτι ὁ κύριος τοῦ Ὀραιοῦ Ἀστέρου ἔχει δίκαιον. Μόνον δὲν εἰξεύρει νὰ καλομεταχειρίζεται τοὺς ὁδοιπόρους, καὶ μάλιστα ὅταν οὗτοι ἦναι εὐπατριδαί.

Ἀντὶ νὰ μὰς εἰπῇ ἀποτόμως: δὲν σὰς θέλω εἰς τὸ ξενοδοχείόν μου, θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ μὰς ἔλεγεν εὐγενῶς: Εἰσέλθετε, κύριοι, ἐπιφυλασσόμενοι εἰς θέσιν εἰς τὸν λογαριασμὸν: διὰ τὸν κοιτῶνα τοῦ κυρίου, τόσον—διὰ τὸν κοιτῶνα τῶν θεραπόντων, τόσον—διότι ἂν δὲν ἔχωμεν νῦν θεράποντας προτιθέμεθα νὰ λάβωμεν.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ Δελαμόλ, παρεμέρισεν ἡσύχως τὸν ξενοδόχον, ὅστις ἔτεινε τὴν χεῖρα ὅπως λάβῃ τὸ τουφέκιόν του, ὥθῃς τὸν Κοκονάς ὅπως εἰσέλθῃ πρῶτος, εἶτα εἰσῆλθε καὶ αὐτός.

— Ἀδιαφόρον, ἀπήντησεν ὁ Κοκονάς, θὰ δυσαρρεστηθῶ πολὺ ἂν βάλω τὸ ξίφος μου εἰς τὴν θήκην πρὶν ἢ βεβαιωθῶ ὅτι κεντᾷ τόσον καλὰ ὅσον καὶ τὰ τρυπητήρια τοῦ κατεργάρη τούτου.

— Ὑπομονή! ἀγαπητέ μου σύντροφε, εἶπεν ὁ Δελαμόλ, ὑπομονή! Ὅλα τὰ ξενοδοχεῖα εἶναι γεμάτα ἀπὸ εὐπατριδῆς, οἱ ὅποιοι ἦλθον εἰς Παρισίους διὰ τὰς ἐορτὰς τῶν γάμων ἢ διὰ τὸν προσεχῆ πόλεμον τῆς Φλάνδρας. Δὲν θὰ εὐρωμεν ἄλλο κατάλυμα. Ἐπειτα, πιθανὸν νὰ ἦναι συνήθεια εἰς Παρισίους μετ' αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ δέχωνται τοὺς φθάνοντας ξένους.

— Διάβουλε, πόσον εἴσθε ὑπομονητικὸς! ἐπιθύρισε ὁ Κοκονάς, συστρέφων ἐκ λύσσης τὸν ἐρυθρόν μυστακὰ του καὶ κεραυνοβολῶν διὰ τοῦ βλέμματός του τὸν ξενοδό-

χον. Ἄς προσέξῃ καλὰ ὅμως ὁ κατεργάρης: ἂν τὰ φαγητά του ἦναι κακὰ, ἂν αἱ κλίναι του ἦναι σκληραὶ, ἂν ὁ οἶνός του δὲν εἶναι πρὸ τριῶν τοῦλάχιστον ἐτῶν εἰς τὰς φιάλας, ἂν οἱ ὑπηρεταὶ του δὲν ἦναι εὐκαμπτοὶ ὡς βουρλα. . .

— "Ε! ἔ!, εὐπατριδα μου!, εἶπεν ὁ ξενοδόχος ἀκονίζων τὴν μάχιράν του. "Ε! ἡσυχάσατε, εἰσθε εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας.

Εἶτα, σείων τὴν κεφαλὴν του ἐπιθύρισε:

— Πρέπει νὰ ἦναι Οὐγονόττοι. Οἱ προδόται εἶναι τόσον αὐθάδεις μετὰ τὸν γάμον τοῦ Βεαρνοῦ των καὶ τῆς δεσποινίδος Μαργῶ!

Εἶτα μειδιάσας μειδιάμα ὅπερ θὰ ἐπροξένοι φρίκην εἰς τοὺς ξένους τους, ἂν τὸ ἔβλεπον, προσέθετο:

— "Ε! ἔ! θὰ ἦτο νόστιμον νὰ μοῦ ἐπιπιπτον Οὐγονόττοι, ἴσα-ἴσα ἐδῶ. . . καί. . .

— "Ε! θὰ δαιπνήσωμεν, εἶπε τραχέως ὁ Κοκονάς, διακούσας τὸν μονόλογον τοῦ ξενοδόχου του.

— Ἀλλὰ, καθὼς ἀγαπᾶτε, κύριοί μου, ἀπήντησεν οὗτος, καταστάς ἡπιώτερος βεβαίως ἐκ τῆς τελευταίας αὐτοῦ σκέψεως.

— Λοιπόν, ἀγαπῶμεν καὶ ὅσον τάχιστα, ἐπανέλαθεν ὁ Κοκονάς.

Εἶτα στραφεὶς πρὸς τὸν Δελαμόλ:

— "Ε! κύριε κόμη, εἶπεν αὐτῷ, ἐωσοῦ ἐτοιμάσωσι τὸν κοιτῶνά μας, εἰπέ μοι, παρακαλῶ, ἂν κατὰ τύχην εὐρίσκετε καὶ σεῖς τοὺς Παρισίους, φαῖδρᾶν πόλιν.

— Εἰς τὴν πίστιν μου, ὄχι, ἀπεκρίθη ὁ Δελαμόλ. Νομίζω ὅτι δὲν εἶδα ἀκόμη ἢ πρόσωπα ἄγρια καὶ ἀπαίσια. Ἴσως καὶ οἱ Παρισίνοὶ φοβοῦνται τὴν καταιγίδα. Παρατηρήσατε πῶς ὁ οὐρανὸς εἶναι μαῦρος, καὶ ἡ ἀτμοσφαῖρα βαρεῖα.

— Εἰπέτε μοι, κόμη, ζητεῖτε τὸ Λουῦθρον! δὲν εἶναι ἀληθές;

— Καὶ σεῖς πιστεύω ἐπίσης, κύριε Κοκονάς.

— Λοιπόν, ἂν θέλετε πηγαίνομεν νὰ τὸ εὐρωμεν μαζύ.

— "Α! εἶπεν ὁ Δελαμόλ, δὲν εἶναι ἀργά;

— Ἀργά ἢ ὄχι, ἐγὼ πρέπει νὰ ἐξέλθω! Αἱ διαταγαὶ τὰς ὁποίας ἔλαβον εἶναι αὐστηραὶ. Νὰ φθάσω ὅσφ τὸ δυνατὸν ταχύτερον εἰς Παρισίους, καὶ μόλις φθάσω νὰ μεταβῶ ἀμέσως πρὸς ἀντάμωσιν τοῦ δουκὸς τῆς Γκιζης.

Ὁ ξενοδόχος ἀκούσας τὸ ὄνομα τοῦ δουκὸς τῆς Γκιζης ἐπλησίασε καταστάς προσεκτικώτατος.

— Νομίζω ὅτι ὁ κατεργάρης ἐκεῖνος μὰς ἀκούει, εἶπεν ὁ Κοκονάς, ὅστις ὡς Πεδεμόντιος ἦτο λίαν μνησίκακος καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ συγχωρήσῃ εἰς τὸν ξενοδόχον τοῦ Ὀραιοῦ Ἀστέρου τὸν ἡκίστα εὐγενῆ τρόπον δι' οὗ ὑπεδέχετο τοὺς ξένους.

— Ναί, κύριοι, σὰς ἀκούω, εἶπεν οὗτος φέρον τὴν χεῖρα εἰς τὸν σκουφόν του ἀλλὰ διὰ νὰ σὰς ὑπηρετήσω. Ἦκουε νὰ ὀμιλεῖτε διὰ τὸν μέγαν δούκα τῆς Γκιζης καὶ ἔτρεξα. Εἰς τί δύναμαι νὰ σὰς ὑπηρετήσω, εὐπατριδαί μου;

— "Α! ἔ! ἡ λέξις αὕτη εἶναι μαγική, καθ' ὅσον φαίνεται, διότι ἀπὸ αὐθάδη σὲ

ἔκαμε περιποιητικώτατον. Διάβουε!... κύρ... κύρ... πῶς ὀνομάζεσαι;

— Λαουριέρος, ἀπήντησεν ὁ ξενοδόχος προσκλίνας.

— Καὶ λοιπόν, κύρ Λαουριέρε, νομίζεις ὅτι ἡ χεὶρ μου δὲν εἶναι τόσον βαρεῖα ὅσον καὶ ἡ τοῦ κυρίου δουκὸς τῆς Γκιζης, ἡ ὁποία ἔχει τὸ προνόμιον νὰ σὲ καθιστᾷ πόσω περιποιητικόν;

— "Ὅχι, κύριε κόμη' ἀλλ' εἶναι ὀλιγωτερονμακρὰ ἀπὸ τὴν τοῦ κυρίου δουκὸς τῆς Γκιζης, ἀπήντησεν ὁ Λαουριέρος. "Ἄλλως τε, προσέθετο, πρέπει νὰ γνωρίζετε ὅτι ὁ Μέγας αὐτὸς Ἑρρίκος εἶναι τὸ εἶδωλον ἡμῶν τῶν Παρισινῶν.

— Ποῖος Ἑρρίκος; ἠρώτησεν ὁ Δελαμύλ.

— Ἄλλὰ νομίζω ὅτι ἓνας καὶ μόνος ὑπάρχει, ἀπήντησεν ὁ ξενοδόχος.

— Ἀπατάσθε, φίλε μου ὑπάρχει καὶ εἰς ἄλλος ἀκόμη περὶ τοῦ ὁποίου σὰς εἰδοποιῶ νὰ μὴ εἰπῆτέ τι κακόν. Καὶ οὗτος εἶναι ὁ Ἑρρίκος τῆς Ναβάρρας, ἀφίνω δὲ κατὰ μέρος τὸν Ἑρρίκον τοῦ Κονδέ, ὅστις ἐπίσης ἔχει τὴν ἀξίαν του.

— Αὐτοὺς δὲν τοὺς γνωρίζω, ἀπήντησεν ὁ ξενοδόχος.

— Ναί' ἀλλ' ἐγὼ τοὺς γνωρίζω, εἶπεν ὁ Δελαμύλ. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἦλθον διὰ νὰ ἀνταμώσω τὸν Ἑρρίκον τῆς Ναβάρρας, σὰς εἰδοποιῶ νὰ μὴ εἰπῆτε κακόν τι περὶ αὐτοῦ ἐνώπιόν μου.

[Ἐπειτα συνέλπει.]

Σ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Κ Ω Μ Ω Ι Δ Ι Α Σ

[Διήγημα *Alphonse Karr*. Μετάφρ. Ἀγγέλ. Βλάχου].

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον)

— "Ἀχ, κύριε, τῷ ἔλεγε, τί καλός, τί χαριτωμένος νέος αὐτός ὁ κ. Ἑρνέστος! Πῶς ἐργάζεται ἀδιακόπως διὰ σὰς, καὶ πῶς σὰς ἀγαπᾷ! πῶς ἀνησυχεῖ διὰ τὴν παραμικροτέραν σὰς ἀδιαθεσίαν! "Ἄν πλαγιάσετε ὀλίγον κουρασμένος ἢ κακοδιάθετος, ἔρχεται πρῶτ' ἄνω, πρὶν ἀκόμη ξημερώσῃ, νὰ μ' ἐρωτήσῃ πῶς ἐπεράσατε. Πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος, ὅταν σὰς ἦλθε ἐκεῖνο τὸ ἀσθμα, ἤθελε καὶ καλὰ ν' ἀγρυπνήσῃ μαζύ μου. Νὰ τὸν ἀκούσατε ὅταν ὀμιλῇ διὰ σὰς, διὰ τὴν καλωσύνην σὰς, τὴν γλυκύτητά σὰς...

Καὶ ἄλλοτε πάλιν:

— Ἀλήθεια, κἀθέντη, ὁ κύριος Ἑρνέστος εἶνε τόσον πεπαιδευμένος, ὅσον σὰς ἔγραφε ὁ κύριος Γισάρ;

— Πολὺ περισσότερον, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Χαμέλ' καὶ ὅχι μόνον εἶνε πολὺ πεπαιδευμένος, ἀλλ' ἔχει καὶ φιλολογικὴν καλλιθεσίαν μεγάλην.

— Περιέργον πρᾶγμα!

— Διατί σοῦ φαίνεται περιέργον, Ἀναστασία;

— Αὐτὰ τὰ ἴδια μοῦ ἔλεγε χθὲς διὰ σὰς.

— Μπᾶ!

— Μάλιστα ὁ κύριος Χαμέλ, μοῦ ἔλεγεν ἔχει τόσον ὀρθὴν κρίσιν, καὶ τόσον αἰσθημα τοῦ καλοῦ, ὥστε ἡ ἀνάγνωσίς μου καταντᾷ ὠφέλιμος δι' ἐμέ, κ' ἐγὼ μάλ-

λον ἔπρεπε νὰ τὸν πληρόνω δι' ὅσα μοῦ μανθάνει.

— Τότε ἐκτὸς τῶν ἄλλων του προτερημάτων εἶνε καὶ μετρίοφρων.

— Καὶ τί εὐγενὴς ποῦ εἶνε μὲ ὄλους! Οἱ γονεῖς του πρέπει νὰ ἦνε πολὺ ὑπερήφανοι ὅτι ἔχουν τοιοῦτον υἱόν.

— Δὲν ἔχει γονεῖς.

— Ἀχ, τί δυστυχία! ὁ καυμένος ὁ νέος! Καὶ νὰ συλλογισθῇ κανεὶς ὅτι εἶνε τόσοι κακοβόρικοι νέοι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν γονεῖς λαμπρούς.

— Πάλιν διὰ τὸν ἀνεψιόν μου τὰ λέγεις αὐτά, Ἀναστασία!

— Καὶ τί; ἀδικῶν ἔχω; εἶνε πρᾶγμα, ν' ἀφίγη τόσον καιρὸν λησμονημένον καὶ μόνον τὸν ἀδελφὸν τοῦ πατρὸς του; "Ὡ νὰ ἦτο ὅσων τὸν κ. Ἑρνέστον, θὰ ἦμουν εὐτυχὴς νὰ τὸν ἐβλεπα πλησίον σας.

— Ἀλήθεια, Ἀναστασία, εἶνε λυπηρόν, εἰς τὴν ἡλικίαν μου νὰ μὴ ἔχω κανένα συγγενῆ πλησίον μου, καὶ πρὸ πάντων τὸν Ὀλιβιέρον, τὸν υἱὸν ἀδελφοῦ τὸν ὁποῖον ἠγάπων τόσον πολὺ, ὁ ὁποῖος μὲ ἠγάπα ἐπίσης, καὶ ἀπέθανεν ἔξαφνα ἐνῶ ἤμαθα συγχυσμένοι.

Τὰ πραγματικὰ προτερήματα τοῦ νεαροῦ γραμματέως, ἀναδεικνυόμενα ἀδιακόπως τῇ φροντίδι τῆς Ἀναστασίας, κατέστησαν αὐτὸν ἐπὶ τέλους ἀναγκαῖον εἰς τὸν κύριον Χαμέλ. "Ὅτε δὲ ἡ οἰκονόμος παρετήρησεν εἰς παῖον βαθμὸν εἶχε προχωρήσει ἡ στοργὴ ἐκείνη πρὸς τὸν Ἑρνέστον Ζιρώ, διενόηθη ὅτι καιρὸς ἦτο νὰ προβῇ εἰς τὰ ἔσχατα.

Τοῦτο ἀνήγγειλεν εἰς τὸν Ἑρνέστον, λέγουσα.

— Ἀνησυχῶ πολὺ πῶς θὰ παίξετε τὸ μέρος σας... τὸ πρᾶγμα εἶνε κάπως δύσκολον. Κατὰ τὰ ἄλλα, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ μέρος τοῦ σχεδίου μας τὸ ὁποῖον δὲν γνωρίζετε ἀκόμη, ἀφήσατέ με νὰ ἐνεργήσω, καὶ θὰ ἴδῃτε πῶς θὰ ὑπάγουν λαμπρά. Ἀλλὰ φοβοῦμαι μὴ δὲν φανῆτε ἀρκετὰ ζωηρὸς εἰς τὴν σκηνὴν τὴν ὁποῖαν ἐτοιμάζω δι' ἀπόψε, καὶ ἐν τούτοις ἀπὸ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς σκηνῆς κῆτος ἐξαρτᾶται ἡ τύχη μας. Ἐνθυμεῖσθε καλὰ ὅλας τὰς λεπτομερείας, τὰς ὁποίας σὰς εἶπα, διὰ νὰ παίξετε φυσικὰ τὸ μέρος τοῦ Ὀλιβιέρου Χαμέλ;

— Ἐξάριετα! καὶ θὰ τὸ παίξω ἴσως καλλίτερα παρ' ὅτι φαντάζεσθε.

— Τὸ ἐπιθυμῶ πολὺ, διότι ἂν αὐτὴ ἡ σκηνὴ ἀποτύχῃ, ἔχθημεν καὶ οἱ δύο.

— Μείνατε ἡσυχῇ.

Καίτοι δὲ διεβεβαίω αὐτὴν ὁ Ἑρνέστος ὅτι οὐδὲν εἶχε λησμονήσει, ἡ Ἀναστασία τῷ διηγήθη καὶ πάλιν τὴν ἱστορίαν τοῦ Ὀλιβιέρου Χαμέλ, τοῦ πατρὸς του καὶ τοῦ θεοῦ του.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἦτο ἡ εορτὴ τοῦ κ. Χαμέλ.

Τὴν ὥραν τοῦ γεύματος ἡ Ἀναστασία ἦλθεν ὡς συνήθως καὶ τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι ἡ τράπεζα εἶχε παρατεθῆ' μετέβη δὲ οὗτος εἰς τὸ ἐστιατόριον, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Ἑρνέστου Ζιρώ. Τὸ γεῦμα παρήλθε κατὰ τὸ σῆμα ἄλλα

κατὰ τὰ ἐπιδόρπια προσήχθησαν ἀνοθεῖσμα καλοσσιαῖα καὶ ἐν ὀραϊώτατον πλακούντιον.

Ἡ Ἀναστασία ἠσπάσθη τὸν κύριόν της, εὐχομένη τὰ βέλτιστα, ὁ δὲ Ἑρνέστος Ζιρώ ἀνέγνω ποίημα, πλήρες ὑπαινιγμῶν τῆς ἰδίως αὐτοῦ μονώσεως καὶ τῆς μονώσεως τοῦ κ. Χαμέλ.

— Ἐγὼ νομίζω, ὅτι εὗρον ἐδῶ πατέρα, ἔλεγε καταλήγων ὁ Ἑρνέστος, εἴθε καὶ σεῖς νὰ νομίζετε ἐνίοτε ὅτι εὗρηκατε υἱόν.

Ὁ Ἑρνέστος ἀνεγίνωσκε διὰ συγκεκινημένης φωνῆς, ὁ γέρον ἔκλαιεν..., ὅτε ἡ Ἀναστασία ἐφώνησεν αἴφνης:

— Δὲν ἠμπορῶ πλέον... θὰ ὀμιλήσω!

— Καὶ ποῖος σ' ἐμποδίζει, κόρη μου; εἶπεν ὁ κ. Χαμέλ.

— Κύριε Ἑρνέστε, εἶπεν ἐκείνη, τὰ γνωρίζω ὅλα... τὰ ἔμαθα κατὰ τύχην. Ἀλλὰ καὶ τίποτε νὰ μὴ ἐγνωρίζω, ἡ συγκίνησίς σας αὐτὴν τὴν στιγμὴν θὰ μ' ἔκαμνε νὰ τὰ μαντεύσω. Εἶνε περιττόν νὰ μοῦ κάμετε νεύματα.—Κύριε Χαμέλ, ὁ νέος αὐτός σας περιποιεῖται πρὸ τριῶν ἐτῶν, καὶ τὸν ἠγαπήσατε καὶ σεῖς μὲ τὰ σωστά σας. Αἴ, λοιπόν, μάθετε ὅτι εἵχατε πολὺ δίκαιον νὰ τὸν ἀγαπήσατε. Ὁ νέος αὐτός, τὸν ὁποῖον ὀνομάζετε Ἑρνέστον Ζιρώ, εἶνε... ὁ υἱὸς τοῦ ἀδελφοῦ σας... ὁ ἀνεψιὸς σας Ὀλιβιέρος Χαμέλ.—Εἰπέτε, κύριε, ἂν τολμάτε, ὅτι δὲν εἴσθε ὁ Ὀλιβιέρος Χαμέλ. Ἐλάτε, φιλήσατε τὸν θεῖόν σας, ὁ ὁποῖος σας συγχωρεῖ τὴν ἀμελείαν σας καὶ ἐλυπεῖτο πάντα ὅτι δὲν σὰς εἶχε πλησίον του.

Ὁ κ. Χαμέλ ἔτρεψε.

— Ἀλήθεια, εἶπεν. Εἶσαι ὁ υἱὸς τοῦ πτωχοῦ ἀδελφοῦ μου; ὁ Ὀλιβιέρος εἶσαι;

— Ναί, κύριε, ... ναί, θεέ μου!

— Ἐλα λοιπόν εἰς τὰς ἀγκάλας μου. Ὁ Ἑρνέστος ἐβρίθθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ γέροντος, καὶ ἡ Ἀναστασία εἶδε τὸν νέον δακρύνοντα.

— Διάβουε, ... κλαίει! διενόηθη εἶνε δυνατότερος παρ' ὅσον ὑπέθετα.

Μετὰ ταῦτα ἐπῆλθον ἐξηγήσεις: πῶς ἕκαστος εἶχεν ἀπατηθῆ, πῶς ὁ ἀνεψιὸς εἶχε νομίσαι ὅτι ὁ θεὸς του ἦτο σκληρὸς καὶ ἐγωῖσθης, ἡ ἀδίκως πάντοτε ὀργισμένος κατὰ τοῦ ἀποθανόντος ἀδελφοῦ του, ἐνῶ ὁ θεὸς τούναντίον ὑπέθετεν ὅτι ὁ ἀνεψιὸς του τὸν παρημέλει, ἡ ὅτι εἶχε κληρονομήσει τὴν δυσἀρέσκειν τοῦ πατρὸς του, μεθ' οὗ ἀπροσδόκητος θάνατος τὸν ἐμπόδισε νὰ συνδιαλλαγῇ, κλ. Ὁ Ἑρνέστος οὐδ' ἐν λάθος ἔκαμε, καὶ ἀπήντησεν ἀκριβῶς εἰς πᾶσαν ἐρώτησιν τοῦ γέροντος, ὅστις, ἄλλως, ἦτο τόσον εὐτυχὴς καὶ συγκεκινημένος, ὥστε θὰ ἤρκειτο καὶ εἰς πολὺ ὀλιγωτέραν ἀκριβείαν.

Συμφωνηθῆ δὲ ν' ἀνακτῆσθ ὁ Ἑρνέστος ἐν τῷ οἴκῳ τὸ ὄνομα καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνεψιοῦ, ἀλλ' αὐτὸς ἐπέμεινε νὰ διατηρήσῃ καὶ τὰ ἔργα τοῦ γραμματέως.

Ὅτε ὁ Ἑρνέστος ἀπεσῶρθη εἰς τὸν θάλαμόν του, ἡ Ἀναστασία ἔμεινε παρὰ τῷ κ. Χαμέλ.

— Καὶ δὲν εἵχατε λοιπόν ὑποπτεύσει τίποτε; ἠρώτησε.

— "Οχι, ἀλήθεια, Ἀναστασία, ἀπῆντησεν ἐκεῖνος· καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ τὸν ἐνοήσω ἀπὸ τὴν ὁμοιότητα ποῦ ἔχει μετὸν μακραιτέρην ἀδελφόν μου.

— Πῶς; ἐνομιζάτε ὅτι δι' ἐκατὸν ἄθλια φράγκα, ποῦ δίδετε κατὰ μῆνα εἰς νέον τόσον διακεκριμένον, θὰ ἐδέχετο αὐτός νὰ ζήσῃ ὕλην του τὴν ζωὴν εἰς τὴν οἰκίαν σας, νὰ μὴ διασκεδάξῃ διόλου ἔξω; . .

— κ' ἔπειτα δὲν ἐβλέπατε τί ἀγάπην σας εἶχε, καὶ πῶς σας ἐπεριποιεῖτο; Ἄχ! αὐθέντη, εἶνε πράγματα ποῦ δὲν ἀγοράζονται μετὰ χρήματα, ὅσον πλούσιος καὶ ἂν ἦνε κανεὶς. Εἶνε ὅταν νὰ εἰπῆτε, ὅτι κ' ἐγὼ σας ὑπηρετῶ διὰ χρήματα.

— Ἄ! σύ, Ἀναστασία, εἶνε ἄλλο πρᾶγμα.

— "Οχι, διόλου δὲν εἶνε ἄλλο πρᾶγμα, διότι αὐτὸ ἴσια ἴσια μετὰ ἔκαμε νὰ ὑποπτεύσω τὸν κ. Ὀλιβιέρον, ὡς ποῦ ἀνεκάλυψα ἕνα γράμμα μετὰ τὴν διεύθυνσίν του— Ὀλιβιέρος Χαμέλ—κ' ἔπειτα ἕνα μανδῆλι μετὰ τὰ ψηφία του, καὶ χίλια ἄλλα πρᾶγματα.

— Ἄχ, κόρη μου, σήμερον πρὸ πάντων ἔχω ἀνάγκην αὐτῆς τῆς ἀφιλοκερδεῖας σου, τὴν ὅποιαν πάντοτε ἐξετίμησα.

— Μὴν ἀμφιβάλ्लετε, ὅτι εἶνε πάντοτε ἡ ἰδία.

— Ἰδού· ἔχω, βλέπετε, σήμερον ἐδῶ τὸν ἀνεψιόν μου· δὲν ἤμπορῶ, ἐννοεῖς, πλέον ν' ἀποκληρώσω τὸν υἱὸν τοῦ ἀδελφοῦ μου.

— Καὶ πῶς λοιπόν, αὐθέντη, τὸν εἴχατε ἀποκληρώσει;

— Δὲν εἶδες τὴν διαθήκην, ποῦ σ' ἄφινα γενικὸν μου κληρονόμον;

— "Ω! ποτέ μου δὲν εἶχα εἰς τὸν νοῦν μου ὅτι ἡ διαθήκη αὐτὴ θὰ ἔμενε. Πρέπει νὰ τὴν σχίσετε τώρα.

— Ἀλλὰ, Ἀναστασία, δὲν ἐννοῶ ἐγὼ νὰ σοῦ φωνῶ ἀχάριστος.

— Ἄν ἔχω τὴν δυστυχίαν, αὐθέντη, νὰ σας χάσω, μετὰ θύσσον ὀλίγα πρᾶγματα, νὰ ζήσω εἰς καμμίαν γωνίαν, ἥσυχν καὶ μόνην μου. Πέντ' ἔξ χιλιάδες φράγκα τὸν χρόνον μετὰ ἀρκοῦν καὶ μοῦ περισσεύουν.

— Χρυσὸ κορίτσι!

Συμφωνήθη ἐπομένως νὰ σχισθῇ ἡ διαθήκη καὶ νὰ συνταχθῇ ἄλλη ἀποδίδουσα τὸ δίκαιον καὶ προσήκον εἰς τὸν Ἐρνέστον. Ἄλλ' ἡ ἐκτέλεσις τοῦ σχεδίου αὐτοῦ ὅτε μὲν ἀνεβάλλετο, ἐπὶ διαφόροις προφάσεσιν, ὅτε δ' ἐλησμονεῖτο διὰ λόγους ποικίλους.

[Ἐπαύει τὸ τέλος].

Ἡ ΟΜΟΓΑΛΑΚΤΟΣ ΑΔΕΛΦΗ

[Ἀγγλῆμα *François Coppée*. Μετάφρ. Α. Π. Κουρτίδου].

Ἡ κυρία Βαιγιᾶ, μέλιαν ἐσθῆτα φοροῦσα ἐκάθητο ἐντὸς τοῦ ὑαλοφράκτου γραφείου της, ἐν τῷ βᾶθει τοῦ καταστήματος, καὶ ἔγραφεν ἐν μεγάλῳ καταστήκῳ, ὅτε ὁ σύζυγός αὐτῆς ἐπανελθὼν ἐκ τῆς πρωῆς του ἐκδρομῆς ἔστη εἰς τὴν φλιάν ὅπως ἐπιπλήξῃ τοὺς ὑπηρετάς του βραδύνοντας νὰ ἐκφορτώσωσιν ἀμαξίοντι τοῦ σιδηροδρόμου, κομίσιν εἰς τὸν ἔγκριτον φαρμακέμπορον ἰκανὴν ποσότητα φαρμάκων.

— Ἐχω μίαν κακὴν εἶδησιν νὰ σοῦ ἀναγγείλω, εἶπεν ἡ κυρία Βαιγιᾶ εἰς τὸν σύζυγόν της, ἅμα εἰσελθόντα εἰς τὸν ὑαλινὸν της κλωβόν. Ἡ κυρὰ Βαρνάβεινα ἀπέθανε.

— Ἡ παρμάνα τοῦ Γεωργάκη μας... Ἄχ, ἡ δυστυχισμένη ἡ γυναῖκα! . . . Καὶ τὸ κοριτσάκι της;

— Τὸ δυστυχισμένο πλάσμα! Μία συγγενῆς τῆς κυρὰ-Βαρνάβεινας μοῦ γράφει ὅτι εἶναι πτωχοὶ καὶ δὲν εἰμποροῦν νὰ τρέφουν τὸ παιδί δι' αὐτὸ θὰ τὸ στείλουν εἰς τὸ ὄρφανοτροφεῖον . . . Τί σκληροὶ ἄνθρωποι!

Ὁ φαρμακέμπορος ἔμεινεν ἐπὶ στιγμὴν σιωπηλός, θωπεύων τὴν ξανθὴν καὶ δασεῖαν γενειάδα του· αἴφνης δέ, ἀτενῶς παρατηρήσας τὴν γυναῖκά του:

— Τί λέγεις, Κατίνα, τὸ κοριτσάκι αὐτὸ ἤπαιε τὸ ἴδιον γάλα μετὰ τὸν Γεωργάκη μας; τὸ παίρνομεν;

— Κ' ἐγὼ αὐτὸ ἐσυλλογιζόμουν; ἀπῆντησεν ἡ ἀγαθὴ σύζυγός του.

— Τί εὐχάριστος σύμπτωσις! ἐφώναξεν ὁ Βαιγιᾶς· ἀδιαφορῶν δὲ μὴ τὸν ἴδωσιν οἱ ὑπάλληλοι καὶ ὑπηρεταὶ τοῦ καταστήματος, ἔκυψε πρὸς τὴν σύζυγόν του καὶ ἐφίλησεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ μετώπου. Εἶσαι χρυσὴ γυναῖκα, Κατίνα μου· θὰ πάρωμε τὴν μικρούλα εἰς τὸ σπίτι καὶ θὰ τὴν ἀναθρέψωμε μετὰ τὸν Γεωργάκη μας . . . Δὲν θὰ καταστραφοῦμε δὲ ἀπὸ τὰ ἔξοδα... Κ' ἔπειτα σήμερον ἔκαμα μὴ λαμπρὰ δουλειὰ μετὰ τὰς κίνας. Τὴν κυριακὴν πάμε καὶ παίρνομε τὸ κορίτσι, αἶ; Μ' αὐτὴν τὴν ἀφορμὴν ἀναπνέομεν καὶ ὀλίγον ἀέρα.

*

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Βαιγιᾶ ἦσαν τὸ σέμνωμα τῆς φαρμακεμπορίας. Ὁ γάμος των συνεχώνευσε τὰ δύο ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἀντιζήλα καταστήματα, τὸν Ἀργυροῦν ἰδιοκόπανον μετὰ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἔξ ὧν ὁ μὲν πρῶτος ἦτο περίφημος διὰ τὰς ἰππεκακουάνας του, ὁ δὲ δεῦτερος διὰ τὰς καμφοράς του. Τὸ συνοικέσιον τῆ μεσολαβήσας δύο ἐφημερίων, ὧν ὁ μὲν ἤθελε ν' ἀποκαταστήσῃ τὸν νέον Βαιγιᾶν, ὁ δὲ τὴν δεσποινίδα Σίμου, κληρονόμον τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἤχθη εἰς αἴσιον πέρας, καὶ ἡ ἰππεκακουάνα καὶ καμφορὰ συνεδέθησαν διὰ τῶν ἱερῶν τοῦ γάμου δεσμῶν.

Ἐν τούτοις λύπη τις ἐνεφώλευε πρὸ πολλοῦ ἐν τῷ εὐτυχεῖ ἐκείνῳ οἴκῳ, νέφος τι ἐπεσκίαζε τὸν αἴθριον οὐρανόν των· διάδοχος δὲν ἐγεννήθη καὶ μόλις μετὰ πέντε ἔτη ἀπὸ τοῦ γάμου των ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ὁ υἱός των. Ἐννοεῖται μετ' ὁποίας χαρᾶς ἐγένετο δεκτός. Τοῦ λοιποῦ ἦτο δυνατὸν ὑπὸ τὸν τίτλον ὁ ἀργυροῦς ἰδιοκόπανος νὰ ἐπιγραφῶσι αἱ πλήρεις μαγείας αὐταὶ λέξεις: «Βαιγιᾶς καὶ υἱός»! Ἄλλ' ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἔβριθον αἰ ἐργασίαι ἐντὸς καταστήματι, ἡ δὲ παρουσία τῆς κυρίας Βαιγιᾶ ἦτο ἀπαρκαίτητος δὲν ἠδυνήθη νὰ γαλουχήσῃ ἡ ἰδία τὸ τέκνον της, δὲν ἠθέλησε δὲ οὔτε κατ' οἶκον νὰ προσλάβῃ τροφὸν φοβούμενη μὴ ὁ ἦκιστα ὑγιεινὸς ἀήρ τῆς γωνίας ἐκείνης τῶν

Παρισίων βλάβῃ τὸ ἀρτιγέννητον, ἀλλ' ἔδωκεν αὐτὸ εἰς τροφὸν ἐν προαστείῳ διακένουσαν, ὅπου κατὰ Κυριακὴν μετέβαινε μετὰ τοῦ συζύγου της καὶ τὸ ἔβλεπον. Ἡ κυρὰ—Βαρνάβεινα μετὰ δεκακοτῶ μῆνας παρέδωκε τὸ παιδίον ὑγιέστατον εἰς τοὺς γονεῖς του.

Ὁ Βαιγιᾶς λοιπὸν καὶ ἡ σύζυγός του ἅμα μαθόντες τὸν θάνατον τῆς τροφῆς τοῦ τέκνου των, δὲν ἠνέχθησαν ὅπως τὸ κοράσιον τὸ τραφέν δι' οὐ γάλακτος καὶ ὁ υἱός των ἐγκαταλειφθῆ εἰς τὸ δημόσιον ἔλεος, καὶ μετέβησαν νὰ παραλάβωσιν ἐκ τοῦ προαστείου τὴν μικρὰν Μαρίαν. Τὸ δυστυχὲς κοράσιον, ἀπὸ δεκαπέντε ἡδὴ ἡμερῶν, δηλαδὴ ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἡ μήτηρ του ἀνεπαύετο ἐν τῷ νεκροταφείῳ εἶχε προσληφθῆ ὑπὸ τινος ἐξαδέλφου του καπήλου, ὅστις καίτοι μὴ πενταετὲς εἰσέτι τὸ ἐπεφόρτιζε νὰ πλύνῃ τὰ ποτήρια του.

Εἰς τοὺς δύο συζύγους ἐφάνη θελκτικωτάτη ἡ γαλανόφθαλμος μικρὰ, ἧς οἱ χρυσοὶ βόστρυχοι διεξέφευγον τῆς προστύχου πενήθιμου σκούφιας της. Ὁ Γεωργάκης, ὃν εἶχον συμπαραλάβει μετὰ τῆς τροφῆς του, ἐφίλησε τὴν ὁμογάλακτον ἀδελφὴν του, ὁ δὲ ἐξαδελφός, ὅστις αὐτὴν ἐκείνην τὴν πρωίαν εἶχε βράσει καὶ ἐπὶ τῶν δύο παρειῶν τὴν ὄρφνην, διότι δῆθεν δὲν ἐσάρωσε ὅσον ἔδει ἐπιμελῶς τὴν αἰθουσαν, συνεκινήθη ἐνώπιον τοῦ ἐκ Παρισίων ἀνδρογύνου, ὡσεὶ ἡ ἀναχώρησις τῆς Μαρίας διεσπάρατε τὴν καρδίαν του. Οἱ δύο σύζυγοι ἀφ' οὗ περιεπάτησαν μετὰ τῶν δύο μικρῶν καὶ τῆς παιδαγωγοῦ εἰς πράσινον ἐκεῖ λιβάδιον καὶ συνέλεξαν ἄνθη, καὶ προεγευμάτισαν ὑπὸ τὴν σκιαδά, καὶ ἔκαμαν μικρὰν διὰ λέμβου ἐκδρομὴν εἰς τὸν ποταμὸν καθ' ἣν ὁ κύριος Βαιγιᾶς ἐκωπηλάτει, ἡ δὲ κυρία Βαιγιᾶ ἔμελλε γνωστὸν ἄσματιον, οὐτινος τὸν ῥυθμὸν παρηκολούθει διὰ τοῦ κωπῶν ἀνευ ἐπενδύτου ὁ σύζυγός της, ἐπέστρεψαν εἰς Παρισίους διὰ σιδηροδρομικῆς ἀμαξίας πρώτης τάξεως, διότι ἠθέλησαν κατὰ πάντα λαμπρῶς νὰ πανηγυρίσωσι τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἡ δὲ κυρία Βαιγιᾶ τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ συζύγου της ἐρείδουσα καὶ βλέπουσα τὰ δύο παιδιά ἐξηνητημένα ἐκ τοῦ κόπου, κοιμώμενα ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς παιδαγωγοῦ, ἔλεγεν εὐτυχῆς πρὸς τὸν σύζυγόν της:

— Νὰ σοῦ πῶ, Ἀνδρέα, ἐκάναμε κλοσύνη ποῦ ἐπήραμε αὐτὴ τὴ μικρὴ... Κ' ἔπειτα θάχῃ συντροφιά καὶ ὁ Γεωργάκης. . . θάνε ὅταν ἀδελφός καὶ ἀδελφὴ.

*

Καὶ πρᾶγματι οὕτω ἐμεγάλωσαν. Εἶχον πολὺ ἀγαθὴν καρδίαν ἐκεῖνοι οἱ σύζυγοι. Δὲν ἔκαμον οὐδεμίαν διάκρισιν μετὰ τῆς ταπεινῆς ὄρφνης καὶ τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ των καὶ ἠγάπησαν τὴν μικρὰν εὐφυστάτην καὶ χαρίεσσαν Μαρίαν ὡσεὶ ἦτο ἀληθῶς θυγάτριόν των.

Ἄλλως τε ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Βαιγιᾶ δὲν ἐβράδυνον νὰ παρατηρήσωσιν ὅτι ἡ

Μαρία ἐπέδρα ἐπωφελῶς ἐπὶ τοῦ Γεωργάκη. Νευρωδεστέρα, ζωηρότερα οὐκ τοῦ λυμφατικού ἐκείνου παιδίου μετέδιδεν εἰς αὐτὸ ἐκ τῆς ζωηρότητος καὶ τῆς εὐκινησίας τῆς.

— Τὸν ζωντανεύει, ἔλεγεν ἡ κυρία Βαγιγιά.

Ὅτε ἦλθεν ὁ καιρὸς νὰ διδαχθῶσιν ἀνάγνωσιν, ὁ Γεωργάκης διὰ τῆς δυσμαθείας του κατέθλιβε τὴν μητέρα του ἄλλ' εὐθὺς ὡς ἡ Μαρία ἔμαθεν ἐν βραχεῖ νὰ συλλαβίσῃ καὶ ἀναγινώσκῃ προσῆλθεν εἰς ἐπικουρίαν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς καὶ μετ' οὐ πολὺ ἔμαθε καὶ οὗτος ἀνάγνωσιν.

Τὰ πράγματα ἐχώρουν οὕτω μέχρις οὗ ἔστειλαν εἰς τὸ σχολεῖον τὰ δύο παιδιὰ. Ἀμέσως ἡ Μαρία ἀνεδείχθη ἡ ἀρίστη μαθήτρια τοῦ σχολείου, βοηθοῦσα παντὶ σθένει τὸν ὀκνηρὸν πῶς καὶ βραδύνουν Γεωργάκη. Συχνάκις, ἐν τῷ ὑλοφράκτῳ γραφείῳ μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν ἐκ τοῦ σχολείου ἡ κυρία Βαγιγιά ἔβλεπε τὴν Μαρίαν ἐξηγουσάν ἢ διδάσκουσαν εἰς τὸν υἱὸν τῆς τὸ μάθημά του.

— Ὁ Θεὸς μὰς ἀνταμεῖβει, ἔλεγεν ἐνίοτε εἰς τὸν σύζυγόν τῆς. . . Αὐτὴ ἡ Μαρία εἰναιθησαυρός. . . Καὶ τί γνωστικό, τί ἐργατικό κορίτσι! Σήμερον πάλιν τὴν ἤκουσα νὰ προγυμνάξῃ τὸν Γεωργάκη. . . Θαρρεῖς, πῶς χωρὶς αὐτὴν, ποτέ του δὲν θὰ κατάρθωνε νὰ μάθῃ τὸν πολλαπλασιασμόν.

— Μὴ σὲ μέλη, Κατίνα, ἀπεκρίνετο ὁ Βαγιγιᾶς, δὲν θὰ λησμονήσω τί κάμνει ἡ Μαρία διὰ τὸ παιδί μου. . . Αἱ ἐργασίαι μὰς πηγαινὺν λαμπρά, καὶ θὰ τὴν προικίσωμεν καὶ θὰ τὴν ὑπανδρεύσωμεν ὅταν μεγαλώσῃ.

*

Ἐμεγάλωσε—μεγαλώνουν τόσο γρήγορα τὰ παιδιὰ!—καὶ τώρα ἐν τῷ ὑλοφράκτῳ γραφείῳ τοῦ φαρμακείου παρὰ τὴν κυρίαν Βαγιγιά τῆς ἤρξατο νὰ ὑπηρετοῦται ἡ κόμη κάθηται εὐσταλῆς ζανθὴ νεανίς. Αὐτὴ γράφει τώρα ἐν τῷ μεγάλῳ καταστήκῳ, ἐν ᾧ ἡ θετὴ μήτηρ τῆς ἐνσχολεῖται εἰς ἐργόχειρόν τι.

Ἦναι ἐβδόμη ἡ ὥρα. Ὁ πατήρ καὶ ὁ υἱὸς δὲν ἐπέστρεψαν εἰσέτι εἰς τὸ κατάστημα, ὁ δὲ ἀνεμὸς τοῦ Νοεμβρίου συστρέφει τὰς φλόγας τῶν γλωσσίδων τοῦ φωταερίου. Ἐπὶ τέλος ἦλθον ὁ Βαγιγιᾶς ἀπέκτησεν ἀξιοσέβαστον γαστέρα, ὁ δὲ Γεωργίος—δὲν εἶναι πλέον Γεωργάκης—ὁ πρό μῆνός πτυχιούχος φαρμακοποιὸς πρώτης τάξεως εἶνε, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὠραιοτάτος νέος.

— Καλησπέρα, Κατίνα, καλησπέρα Μαρία. . . Ἄς ἀναβουῦμε ἐπάνω γρήγορα νὰ φάμε. Καὶ εἰς τὸ τραπέζι θὰ σὰς εἰπῶ μίαν σπουδαίαν εἰδήσιν.

Ἀναβάνουσιν εἰς τὸ ἐστιατόριον, ἐνῶ δ' ἡ κυρία Βαγιγιά διανέμει τὸν ζωμόν, ὁ Βαγιγιᾶς πρᾶκτῶν τὴν σύζυγόν του μὲ πονηρὸν βλέμμα.

— Ἐρεῖς, ἐτελείωσε, Κατίνα.

— Οἱ Φυρζαῖοι δέχονται;

— Μὲ μεγάλην τὴν εὐχαρίστησιν. . . ὁ Γεωργίος θὰ στεφανωθῇ τὴν Ἑλένην μετὰ ἐξ μῆνας. . . καὶ ἡ νύμφη μὰς θὰ ἔλθῃ νὰ κατοικήσῃ μαζί μου. . . Μαρία, δὲν σοῦ

εἶχα εἰπεῖ τίποτε ἀκόμη, διότι αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν λέγονται ἐμπρὸς εἰς τὰ κορίτσια! ἄλλὰ, εἶνε ἕνας χρόνος τώρα ὅπου ὁ Γεωργίος ἀγαπᾷ τὴν Ἑλένην Φυρζαίου καὶ μὰς ζαλίζει καθήμερον νὰ τοῦ τὴν δώσωμεν. . . Καὶ νὰ σοῦ πῶ, δὲν ἦτο καθόλου δύσκολον, μὴλὶς εἴπαμε ἕνα λόγο, καὶ ἐτελείωσε. . . Καὶ εἶνε πολὺ καλὴ οἰκογένεια. . . Ἡ μόνη δυσκολία εἶνε ὅτι θέλομεν νὰ καθίσῃ μαζί μου ὁ υἱός μου. . . Ἀλλὰ τέλος πάντων τὸ πρᾶγμα θὰ διορθωθῇ, καὶ ὁ Γεωργίος μὰς θὰ πάρῃ τὴν γυναῖκα ποῦ θέλησε. . . Πιστεύω ὅτι εἰσὶ εὐχρηστημένη.

— Πολὺ εὐχαριστημένη! εἶπεν ἡ Μαρία.

— ὦ! οἱ κωφοί! ὦ! οἱ τυφλοί! Δὲν ἤκουσαν τὴν φωνὴν τῆς Μαρίας, ὅτε ἀπεκρίθη, τὴν βραχνὴν ἐπώδυνον ἐκείνην φωνὴν, ἡχῶ συντριβείσης καρδίας! Δὲν εἶδον ὅτι ἡ νεανίς ὠχρίσασε, καὶ ὅτι ἡ κεφαλή τῆς βρῦνσκα αἴφνης κατέπεσεν ἐκ δεξιῶν πρὸς τ' ἀριστερὰ ὡσεὶ ἡ Μαρία ἔμελλε νὰ λιποθυμήσῃ. Δὲν ἐμάντευσαν τίποτε, δὲν ἐνόησαν τίποτε, καὶ ἐπὶ μακρὸν εἰσέτι οὐδὲν μαντεύουν, οὐδὲν ἐννοοῦν. Ἐν τούτοις τὴν ἀγαποῦν ὅλοι τὴν Μαρίαν, ἥτις εἶνε ἡ χάρις καὶ τὸ θέλημα τῆς οἰκίας· σκέπτονται μάλιστα νὰ τὴν ὑπανδρεύσουν προσεχῶς μετὰ τοῦ πρώτου τῶν ὑπαλλήλου, ὅστις ἐχάρησε πρὸ ἔτους, καὶ ἔχει ἰκανὴν περιουσίαν. Καὶ ὁ Γεωργίος τὴν ἀγαπᾷ, ἀλλ' ὡς ἀδελφὴν ἀγαθὴν καὶ γλυκεῖαν, καὶ ἀγνοεῖ ὅτι ἡ Μαρία ἐρᾷται αὐτοῦ διακκῶς, ἀπελπιστικῶς.

— Ὁχι, οὐδ' αὐτὴν τὴν ἐσπέραν, καθ' ἣν ἐν ἀγνοίᾳ ἐπέβηλον αὐτῇ τὴν χειρίστην τῶν βραχίων, δὲν ὑποπεύονται τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἀποκοιμῶνται πάντες ἐν εἰρήνῃ, ὠραῖα περὶ τοῦ μέλλοντος ἀναπλάττοντες ὀνειρα, καθ' ἣν ὦραν, αὐτὴ κλεισθεῖσα εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς—ὅπερ μόνον λεπτότατος τεῖχος χωρίζει ἀπὸ τοῦ δωματίου τῶν θετῶν γονέων τῆς—ρίπτεται ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς καὶ σπαίρουσα ἐξ ὀδύνης δάκνει τὸ προσκεφάλιόν τῆς ὅπως ἀποπνίξῃ τοὺς ὀλολυγμούς τῆς!

*

Ὁ χορὸς ἐπερτώθη καὶ ἐν ταῖς κενωθείσαις αἰθούσαις, τὰ κηρία ὀλοσχερῶς κέντρα διέρορξαν ὑκλίνας τινὰς στεφάνας τῶν κηροπηγίων, ὧν τὰ συντρίμματα κατέπεσαν ἐπὶ τοῦ κηρωτοῦ δαπέδου.

Οἱ γονεῖς τοῦ Γεωργίου ἐπέμειναν ὅπως ὁ γάμος τελεσθῇ ἐν τῇ κατοικίᾳ τῶν ἀλλὰ τὰ ἀρθύτως πικταχοῦ διασκορπισθέντα ἄνθη διεκόσμησαν πανηγυρικῶς τὰ νέον διαίτημα ὅπου ἐν θριάμβῳ ἐγκατέστησαν τὴν νύμφην τῶν.

Ἐπὶ τέλος, οἱ νεόνυμφοι ἀπεσύρθησαν ἐν τῷ νυμφικῷ θαλάμῳ, εἰς ὃν ἡ κυρία Βαγιγιά εἰσῆλθεν ἐπὶ στιγμὴν πρὸ αὐτῶν. Ἐξελθοῦσα συνήτησε τὴν Μαρίαν ἐν τῇ μικρᾷ αἰθούσῃ βοηθοῦσαν τοὺς οἰκέτας εἰς τὸ νὰ σθέσωσι τὰ φῶτα· ἠσπάσθη περιπθῶς τὴν νεανίδα εἰποῦσα:

— Πήγαινε νὰ κοιμηθῆς, κόρη μου. . .

Εἰσὶ κουρασμένη.

Προσεῖπε δὲ μειδιάσασα:

— Τὸ ἔρεῖς, σὲ ὀλίγο θάλλῃ ἡ σειρά σου. . .

Ἡ Μαρία ἀπέμεινε τέλος μόνη ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐκείνῃ, σκοτεινῇ τῶρα καὶ μόνον ὑφ' ἐνὸς κηρίου φωτισομένη.

Θεέ μου! ὅποια σφοδρὸν ἄρωμα ἀποπνέουσι τὰ ἄνθη ἐκείνα καὶ ὅποιαν σφοδρὰν ζάλην αἰσθάνεται!

Τί φοικῶδες ἡμέρα! καὶ τί μαρτύριον ὑπέστη ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἐγονοῦπέτησεν, ὡς θαλαμηπόλος, τὰς καρφίδας εἰς τὰ χεῖλη τῆς κρατοῦσα, εἰς τοὺς πόδας τῆς Ἑλένης, τῆς ἀντιζήλου τῆς, καὶ διηυθέτησε τὴν ἐκλεουκῶ ὀλοσειρικῶ οὐρὰν τῆς ἐσθῆτός τῆς μέχρι τῆς πρὸ ὀλίγου στιγμῆς καθ' ἣν ὁ Γεωργίος ἐνηγαγκλισμένην ἔχων τὴν γυναῖκά του, εἴλκυσε αὐτὴν, τὴν Μαρίαν, καὶ οἱ δύο νεόνυμφοι συνήνωσαν τὰ φιλήματα τῶν ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς!

— Ἄχ! ἡ ὄσμῃ τῶν ἀνθέων ἐκείνων εἶνε ἀνυπόφορος καὶ ἀλγεῖ πολὺ ἡ κεφαλή τῆς!

Κατακίπτει ἐπὶ τινος σκίμπος, ἀνεστραμμένην δ' ἔχουσα τὴν κεφαλήν, σφίγγουσα τὸ μέτωπόν τῆς διὰ τῶν δύο τῆς χειρῶν, δὲν κλείει ἐν τούτοις τοὺς ὀφθαλμούς τῆς, ἀλλὰ θεωρεῖ τὴν θύραν ἐκείνην, τὴν θύραν τοῦ θαλάμου ἐν ᾧ ἐκλείσθησαν οἱ νεόνυμφοι καὶ ἐν ᾧ συντελεῖται μυστήριον διασπαράσσον τὴν καρδίαν τῆς! Καὶ καταλαμβάναται ὑπὸ παραφορᾶς—ὡ πῶς τὴν ζαλίζει τὸ ἄρωμα τῶν ἀνθέων ἐκείνων!—καὶ μυρίζει ἀναμνήσεις συνωθούται ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ τῆς. Ἀναπολεῖ αὐτὴν μικρὰν, ἐν τῷ καπηλείῳ τοῦ ἐξεδέλου τῆς· οἱ κλοφορεμένοι ἐκείνοι Παρισίνοι ἔρχονται καὶ τὴν θωπεύουν, καὶ τὴν φιλεῖ τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο παιδάκι τὸ ἔχον ἄσπρον πτερόν ἐπὶ τοῦ πύλου του. Εἶτα ταχέως διέρχεται διὰ τοῦ πνεύματος τῆς ἡ εἰκὼν τοῦ σχολείου καὶ τοῦ μαθητικῶν τῶν βίου, καὶ τὸ φαρμακείου καὶ τῶν σκοτεινῶν τὴν Κυριακῆν, ὅτε κλεισμένων τῶν παραθύρων ἐπικίζον τὸ κρυφτὸ μὲ τὸν Γεωργάκη, ὀπίσω σάκκων καὶ βραελίων φαρμάκων.

— Ἄχ! Θεέ μου! μήπως ἐπρελάθη; Αἰσθάνεται ἀκατανίκητον ἐπιθυμίαν νὰ μέλψῃ τὸν ἦχον ἐκείνον τοῦ βάλου, ὁ ὅποιος ἀνεκρούετο πρὸ ὀλίγου ὅτε εἴλκυεν αὐτὴν ἐν τῇ ἀγκάλῃ του, καὶ ὑπομέλπει αὐτόν. . . Ἀλλὰ πνίγεται. . . ὦχ! αὐτὰ τὰ ἄνθη! . . . Πρέπει ν' ἀπέλθῃ ἐκείθεν, ν' ἀνοίξῃ τὸ παραθύρον τοῦλάχιστον. . . Ἀλλὰ δὲν δύναται πλέον ν' ἀνεγερθῇ, δὲν ἔχει πλέον δυνάμεις. . . Μήπως μέλλει ν' ἀποθάνῃ ἐκεῖ; . . . Πιέζει τοὺς κροτάφους τῆς ὡς διὰ δύο σιδηρῶν δακτύλων. . . ὦχ! εἰκεῖνα τὰ τριαντάφυλλα, τὰ ἄνθη τῆς πορτοκαλλέας, πρὸ πάντων ἐκεῖνα τὰ ἄνθη τῆς πορτοκαλλέας! . . .

Ἐπὶ τέλος διὰ μεγάλου ἀγῶνος ἀνεγείρεται, ὀρθῇ καὶ ὠχρὰ, ὠχρὰ ὡς ἡ λευκή τῆς ἐσθῆς. . . Ἀλλ' αἴφνης χάνει τὰς αἰσθήσεις τῆς, καὶ καταπεσοῦσα ἐπὶ τῶν γονάτων κατ' ἀρχάς, εἶτα καὶ διὰ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ὤμων πλήξασα τὸ κηρωτὸν δάπεδον, ἡ δυστυχὴς Μαρία, ἐξαπλοῦται ἐκτάδην ἐπὶ τῆς φλιζῆς τῆς θύρας τοῦ νυμφικῶ θαλάμου, θανατωθεῖσα ὑπὸ τῆς ἐρωτικῆς ἰδύνης καὶ τῶν ἀνθέων. . .

